ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ — ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅλοι σώπαιναν. Τὰ στήθη τους ἀνεβοκατέβαιναν, τὰ μάτια τους εἶχαν βουρκώσει...

Ἡ Σιμώνη προχώρησε τώρα πρὸς τὴ Ζερμαίν, πῆρε τὸ χέρι της καί, καλῶντας τὸν Κάρολο κοντά της, ἔβαλε τὸ χέρι τῆς ἐξαδέλφης της μέσα στὸ δικό του.

— Μοῦ ὡρκιστήκατε κι' οἱ δυό, τοὺς εἶπε, ὅτι θὰ συντελέσετε ὁ ἕνας γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου. Κάρολε, νὰ ἡ γυναῖκα ποὺ σοῦ διάλεξα!... Ζερμαίν, νὰ ὁ ἄντρας ποὺ ἐθεώρησα ἀντάξιό σου!... Δὲν θέλω νὰ κλάψετε γιὰ τὸ θάνατό μου... Φεύγω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο εὐτυχισμένη... Θὰ σᾶς περιμένω μὲ ἱκανοποίησι στοὺς οὐρανούς, ἐκεῖ ψηλά... Ὅλους, ὅλους...

Ἔπεσε κατόπιν ἐπάνω σ' ἕνα κάθισμα καί, μὲ φωνὴ ποὺ διαρκῶς ἔσβυνε, συνέχισε :

— Εἶπα ὅλους!... Καὶ σένα, Δανδαρί. Καὶ σᾶς, πατέρα...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ πρόσωπό της χρωματίστηκε ζωηρὰ καὶ τὰ θολά της μάτια προσηλώθηκαν ἐπάνω στὸν πρίγκηπα. Ὁ θεῖος της ἀντελήφθη ἀμέσως, ὅτι τὸν παρακαλοῦσε μὲ τὸ βλέμμα της. Γονάτισε κοντά της καί, περιβάλλοντάς την μὲ τὰ χέρια του, τῆς ἀπάντησε κλαίοντας :

— Ναί, ἔχεις δίκηο, παιδί μου. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ξαναταμωθοῦμε, παρὰ στὸν οὐρανὸ τὸν δικό σου... Θὰ βαφτιστῶ, ἀφοῦ τὸ θέλεις...

— Κύριε, θὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, πρόσθεσε μὲ σοβαρὴ φωνὴ ὁ Δανδαρί.

Τὸ πρόσωπο τῆς Σιμώνης φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ οὐράνια χαρὰ καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἱεραπόστολο, εἶπε :

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα, πάτερ μου ;

Ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε. Ἅπλωσε μόνον τὸ χέρι του στὸ μέτωπο τῆς ἀγγελικῆς νέας καὶ εὐλόγησε τὴν ἐκλεκτὴ τοῦ Θεοῦ...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

Ἡ ἄνοιξι βρισκόταν τώρα πάνω στὴν καλύτερη ἐποχή της. Ἡ φύσι ἔστελνε ἀπὸ παντοῦ ἕναν ὕμνο εὐχαριστίας πρὸς τὸ Δημιουργό, ἕναν ὕμνο ποὺ ἀνέβαινε στὸν οὐρανὸ μὲ τὰ κελαϊδήματα τῶν πουλιῶν καὶ τ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν.

Μὰ ὁ θάνατος παραμόνευε, κρυμμένος κάπου ἐκεῖ κοντά. Κουνοῦσε ἀνυπόμονα τὰ μαῦρα του φτερὰ κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ ἐπιπέση στὸ ἀθῶο του θῦμα.

Ἡ Σιμώνη δὲν εἶχε ἀπατηθεῖ στὶς προβλέψεις της. Ὅσο κι' ἂν ἀργοποροῦσε ἀκόμη, δὲν ἦταν μακρυὰ ἡ στιγμὴ ποὺ θ' ἄφινε γιὰ πάντα τοὺς οἰκείους της καὶ τὴν ἔπαυλί της, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ.

Τὶς τελευταῖες νύχτες τὶς περνοῦσε πολὺ ἄσχημα. Μούσκευε στὸν ἱδρῶτα καὶ βασανιζόταν ἀπὸ τὴν ἐξαντλητικὴ ἐκείνη δύσπνοια, ποὺ εἶνε ὁ πρόδρομος τοῦ θανάτου.

Φτωχὴ Σιμώνη! Ὑπόμενε μὲ καρτερία, μὲ ἀταραξία, μὲ γενναιότητα τὴν ὑστάτη της ἀγωνία, ὅταν ἡ ἐπιστήμη ἔγινε ἀνίκανη πειὰ νὰ ἀποτρέψη τὸ φοβερὸ πεπρωμένο.

Δὲν ἔβγαζε κανένα παράπονο ἀπ' τὸ στόμα της καὶ κύτταζε ἀφηρημένη τοὺς φίλους της ποὺ τὴν περιστοίχιζαν, σὰν νὰ μὴν αἰσθανόταν κανένα σωματικὸ πόνο.

Μιὰ ἀπὸ τὶς νύχτες αὐτὲς γύρισε μιὰ στιγμὴ πρὸς τὸ γιατρό, ποὺ τὴν ἐκύτταζε μὲ θλῖψι, καὶ τὸν ρώτησε :

— Γιατρέ μου, θὰ μπορέσω νὰ ζήσω ὥς τὸ πρωΐ ;...

Ὁ γιατρὸς τῆς ἀπάντησε καταφατικά. Μποροῦσε νὰ τῆς ἀφαιρέση τὴν τελευταία αὐτὴ ἐλπίδα ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ ἄρρωστοι νὰ ξεψυχήσουν στὸ φῶς τῆς ἡμέρας ;

Μόλις ξημέρωσε καὶ φάνηκαν ἡ πρῶτες ἀχτίδες τοῦ λαμπροῦ ἀνοιξιάτικου ἥλιου, ἡ ἑτοιμοθάνατη ξύπνησε ἀπὸ τὸ λήθαργό της. Εἶδε τότε τὴ Ζερμαὶν ν' ἀκουμπάη στὸ παράθυρο καὶ νὰ κλαίη. Ἡ μητέρα της ἔστεκε κοντά της, τῆς μιλοῦσε τρυφερὰ καὶ τὴν φιλοῦσε στὸ μέτωπο.

— Ἀγαπημένη μου, εἶπε ἡ Σιμώνη, μὴν κλαῖς πειά. Θέλω νὰ μὲ φέρουν ἔξω... στὸν προθάλαμο... Ἔτσι θἄμαι πιὸ κοντὰ στὸν ἀέρα, στὸν ἥλιο, στὸν οὐρανό... Ἐκεῖ νὰρθοῦν νὰ μὲ κοινωνήσουν...

Ἡ Ζερμαὶν ρώτησε τὸ δόκτορα Πεζαρὶ ἂν τὸ ἐπέτρεπε αὐτὸ κι' ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε στενοχωρημένα :

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τῆς ἀρνηθοῦν μιὰ τελευταία χάρι... Ἂς προσέξουν ὅμως στὴ μεταφορὰ μὴν πάθη τίποτε, γιατὶ εἶνε πολὺ ἐξαντλημένη...

Ὁ Κερβὰλ κι' ὁ πρίγκηψ σήκωσαν τότε τὴν ἄρρωστη μὲ μεγάλη προσοχὴ στὰ χέρια τους καί, περπατῶντας σιγά, τὴν πήγανε καὶ τὴν ξάπλωσαν μὲ προφύλαξι σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα.

Ἡ Σιμώνη τοὺς παρακάλεσε ἔπειτα ν' ἀνοίξουν ἐντελῶς τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα κι' ἐξετέλεσαν ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία της.

Ἔξαφνα μιὰ τρυφερὴ φροντίδα τῆς ἦρθε στὸ νοῦ καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Κερβάλ, τοῦ εἶπε :

— Κάρολε, στὴν Κονταμὶν ὑπάρχει ἕνας κηπουρὸς ποὺ ἔχει τὰ ὡραιότερα λουλούδια τῆς περιφερείας... Τρέξε, σὲ παρακαλῶ, φίλε μου, νὰ μοῦ ἀγοράσης ἀπὸ κεῖ ἕνα γεμᾶτο πανέρι...

Ὁ Κάρολος, βλέποντας νὰ πλησιάζη τὸ τέλος της, ἐδίστασε. Ἀλλ' ἡ Σιμώνη ἐπέμεινε μὲ τὸ γλυκύτερο χαμόγελό της :

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσης πολύ, φίλε μου, τοῦ εἶπε.

Ὁ νέος ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούση, κι' ἅμα ἐξαφανίστηκε, ἡ Σιμώνη γύρισε στὴν ἐξαδέλφη της καὶ τῆς ψιθύρισε :

— Ἔτσι τοὐλάχιστον δὲν θὰ μὲ δῆ νὰ πεθαίνω!... Γι' αὐτὸ τὸν ἀπομάκρυνα.

Ἔπειτα, σταυρώνοντας τὰ δυὸ ἀναμμένα, λιγνὰ χέρια της, τῆς εἶπε σιγὰ στ' αὐτί :

— Λέγε τώρα τὶς ἐπιθανάτιες εὐχές, Ζερμαίν μου... Ἐγὼ θὰ τὶς παρακολουθῶ νοερά...

Ἡ Ζερμαὶν ἄρχισε νὰ προσεύχεται κλαίγοντας.

* * *

Πρὸ μηνὸς ἀκόμη ἡ Σιμώνη εἶχε παρακαλέσει νὰ τὴν θάψουν μὲ τὴ φορεσιὰ τοῦ τόπου της.

— Θὰ μὲ θυμᾶται καλύτερα ἔτσι ὁ θεῖος μου, δικαιολογήθηκε στὴ Ζερμαίν.

Τῆς εἶχαν ἑτοιμάσει λοιπὸν τὴ νεκρική της φορεσιά. Ἀλλὰ καὶ στὸν προθάλαμο εἶχαν κιόλας ἑτοιμάσει ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν πένθιμη τελετή.

Ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι, σκεπασμένο μὲ τὰ πολυτιμώτερα ὑφάσματα τοῦ σπιτιοῦ, ἔκαιγαν λαμπάδες καὶ ἦταν στημένος ἕνας ἀστραφτερὸς σταυρός, τὸν ὁποῖο εἶχε βάλει ἐκεῖ ἡ κυρία ντὲ Μεάλ.

Τὰ λουλούδια ἦσαν σωριασμένα παντοῦ, σὲ μεγάλες δέσμες καὶ σὲ θαυμάσια μπουκέτα, ποὺ στόλιζαν τὰ βάζα, τοὺς καθρέφτες, τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα.

Ἡ μητέρα της ἔστεκε κοντά της, τῆς μιλοῦσε τρυφερὰ καὶ τῆς φιλοῦσε τὸ μέτωπο.

Ἡ Ζερμαὶν κι' ἡ μητέρα της ἦσαν πειὰ ἀειλίνητες καὶ δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σκορπίζουν ἄφθονα ἄνθη μέσα στὴν αἴθουσα, ποὺ εἶχε μεταδληθεῖ σχεδὸν σὲ μυρωμένο κῆπο.

Τὰ ἀδυνατισμένα χέρια τῆς ἄρρωστης ἔπλεαν μ' εὐχαρίστησι μέσα στὰ λευκὰ καὶ ροδόχρωμα πέταλα τῶν λουλουδιῶν αὐτῶν καὶ τὸ πρόσωπό της ἔμοιαζε μὲ μαραμένο κρῖνο μέσα στὸ κῦμα τῆς ζωντανῆς αὐτῆς βλαστήσεως.

Οἱ κάτοικοι τῶν γύρω χωριῶν προθυμοποιήθηκαν νὰ μάσουν ὅσο μποροῦσαν περισσότερα ἄνθη, γιὰ τὴν ἀγαπημένη τους μικρούλα. Ὅλα τὰ περιβόλια ποὺ γειτόνευαν μὲ τὴν ἔπαυλι, εἶχαν ἀπογυμνωθεῖ ἀπὸ τὰ λουλούδια τους καὶ οἱ χωρικοὶ τὰ κουβαλοῦσαν κατὰ δεμάτια στὴν ἔπαυλι.

Τὰ ἔμπαζαν μέσα, σιωπηλοὶ καὶ σαστισμένοι ἀπὸ τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου, κουβόντευσαν πίσω ἀπὸ τὰ μικρὰ δέντρα τῆς εἰσόδου καὶ παρακολουθοῦσαν, μὲ μάτια θολωμένα, τὴν τελευταία σκηνὴ τοῦ δράματος...

Ἡ Σιμώνη, βυθισμένη στὴν προσευχή της, πότε σήκωνε τὰ μάτια της στὸν οὐρανὸ καὶ πότε τὰ κατέβαζε στὴ θάλασσα, ὅπου τὸ κῦμα ἔπαιζε βαθυγάλαζο.

Τὰ χείλη της ἐσάλευαν κι' ἐπανελάμβαναν χωρὶς ἄλλο μυστικὲς προσευχές...

Ἔξαφνα ἕνας μεταλλικὸς ἦχος ἀκούστηκε στὴν ὀξώπορτα καὶ ἡ ἑτοιμοθάνατη ἀνασκίρτησε, βλέποντας νὰ μπαίνη ὁ παπᾶς μὲ τὴν Ἁγίαν Μετάληψη.

(Ἀκολουθεῖ)

Βρυξέλλες. Κι' ἡ ἀστυνομία τοῦ Παρισιοῦ ἄρχισε πάλι νὰ ψάχνη γιὰ τὴ λαίδη Ζίλφορδ. Μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα αὐτὴ τὴ φορά.

Ποτὲ πειὰ δὲν ξανακούστηκε τίποτε γι' αὐτήν. Καὶ ποτὲ δὲν ἐμαθεύτηκε ποιὰ ἤτανε στὴν πραγματικότητα ἡ μυστηριώδης αὐτὴ γυναῖκα.

Τρεῖς ἄνθρωποι δὲ μονάχα —ὁ βασιλιᾶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλιᾶ καὶ' ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Λαρέκ— ξέρανε πὼς ἡ σατανικὴ λαίδη δὲν πέθανε μέσ' στοὺς τοίχους τῆς Βαστίλλης ἀπ' τὸ χέρι τοῦ δημίου, μαζὺ μὲ τοὺς τέσσερες συνενόχους της, ὅπως πίστευε ὅλος ὁ κόσμος....